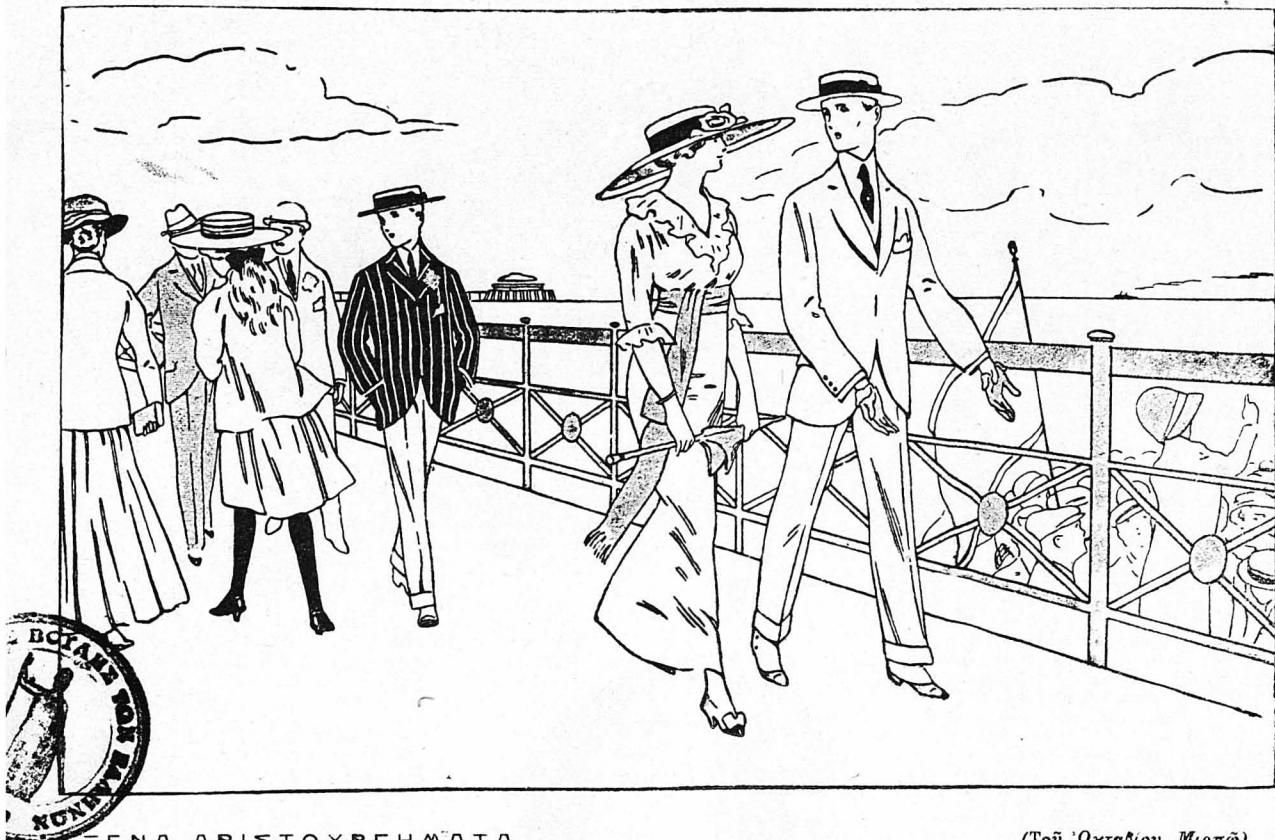

ΣΤΗ ΦΑΛΗΡΙΚΗ ΕΞΕΔΡΑ

(Τοῦ Ὁκταβίου Μισπῶ)

ΞΕΝΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑΟ ΘΑΛΑΜΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

... "Ανοιξα τὰ μάτια μου καὶ παρετίσθησα γύρω μου. "Ενας ἀνθρώπος ἔσκυψε ἀπὸ πάνω μου καὶ κοντά του ἐβίσσοταν μιὰ γναῖκα μὲ λευκό σκουφάρι νοσοκόμου. Κρατοῦσε στὰ χέρια της ύγραις κομπρέσες. "Ο ὑδάλιμος πον βρίσκομυν ἡταν φιτεινός καὶ ἀπλούς. Πάνω σ' ἔνα τραπέζι, σκεπασμένο μὲ μεγάλο τραπεζοιμάτηλο, διέκρινα διάφορου φιαλίδια μὲ φάρμακα καὶ ἔνα δοχεῖο πήλινο γεμάτο κομματία πάγου. "Ο ἄγερας ἀνέμιζε ταῖς βυσσινιαῖς κουρτινές..."

...Ποῦ βρισκόμουν λιγίπον; Μοῦ φάνηκε πᾶς ξυνοῦσα ἀπ' εἴναι μακρύνο δινειρό. Τίποτε δένη θυμόμουν, τὸ κεφάλι μου ἡταν ἄνω κάτω, τὰ μέλη μου κομένα, νοῦν ἀδρανῆς... Μοῦ φαι νόταν σᾶν νά ἀκούγα μακρινή κατιτίνες νά κυποῦν καὶ ἐβοῦζαν τ' αὐτιά μου.

Ο ἄνθρωπος ποιόστιψε πάνω μου, ἀνασήκωσε λίγο τὸ κεφάλι μου, ἥσυχα—ἥσυχα καὶ μοῦ ἔδινε νά πιῶ κάτι.

— "Ε! κύριε Φαΐρεν, μοῦ εἰπε, πῶς εἰσθε;

— "Α; πῶς; ἐφώναξε, ποὺ εὐησίκομα;

— Εἰσθε στὸ σπίτι μου, φίλαττε κώδια Φαΐρεν, ἀπεκρίθη αὐτός, εἰς τὸ σπίτι μου... "Ελα ἥσυχίστε. δά. Καλά σας περιποιοῦνται δᾶ πέρα, δὲν πρέπει νάρετε παραπόνο..."

Προσήκωσα τὰ μάτια μου σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ὁ δύοπος μοῦ μιλοῦσε καὶ τότε μόλις ἀνεγνωρίσα τὸν λατρὸν Βέρτοραμ, τὸν διάσημον φρενολόγον τοῦ Δουζλίνου. "Ενα ρήγος μὲ συνεκλόνιστο! Γιατὶ βρισκόμουν στὴν κλίνική τοῦ γιατροῦ Βέρτοραμ καὶ ὅχι στὴν ὡραία μου ἔπαυλη, μεταξὺ τῶν βιβλίων μου, τῶν βιτανῶν μου καὶ τῶν μικροσκοπίων μου; «Καλὸ σᾶς περιποιοῦντ' ἔδω» μοῦ εἰπε. "Ωστε ἡ μοῦν ἀρρωστος; Προσπαθῶ μὲ μεγάλον ἀγῶνα νά θυμηθῶ, νά ἐνοίσω, νά εἰσθω εἰς τὸ μαστήριο, τὸ δόποιν μὲ εἰλης φίξει ἔκει μέσα, εἰς ἔνα φρενοκομεῖο, ἀλλὰ τίποτε, τίποτε, δὲν μπορῶ νά ἐννοήσω. Τρελλός! Ἐγώ τρελλός! Εγώ, τέτοιος ἀνθρώπος; ἔνας σοφός, μέλος τόσον ἀκαδημιῶν!... 'Αλλά γιατὶ; Πῶς;

Σαναρώτησα:

— Πρὸ πόσου καιρού βρίσκομαι δᾶ μέσα; — Πρὸ ἐνὸς μηνός, κύριε Φαΐρεν, πρὸ ἐνὸς

μηνός! "Ε! μὴ βγάζετε τὸ σκοῦφό σας, ἀναπαυθῆτε καλὰ... ἔτσι... Πρὸ πάντων μὴ δύμιλετε.

Καὶ ὁ γιατρός, ἀφοῦ μὲ ἐσκέπτεσε πάλιν, ἔτριψε τὰ χέρια του, καὶ ἐμειδιάσε τὸ τέρας! 'Αναμφιβόλως εὐχαριστεῖτο μὲ τὴ συμφρού μου, ἀναμφιβόλως ἡμων ὃ τελελότερος ἀπὸ δλους τοὺς τρελλούς, τοὺς δόποινς εἰχε θεραπεύει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Γιά τοῦτο ἐτριβε τὰ χέρια του ;...

Πρὸ ἐνὸς μηνός! Πιώς ἡτο δυνατόν; Τί εἰχε συμβῇ λοιπόν;

Ματάλως προσπαθοῦσα νά διαλύσω τὸ σκότος τῆς ἀνημοσύνης, τὸ δόποιον ἐβάρυνε τὸ κεφάλι μου. Τὸ σκότος ἡταν πυκνὸ καὶ ἐπιμονο... 'Ολιγον κατ' ὀλίγον αἰσθανόμον διτι λιποθυμοῦσα, ἔνα ἀπεκοιμημένη, καὶ είδα, σάν σε δινειρό, ἔνα ἀνώμαλο τοπεῖο, ἔνα δρόμο μονηκευμένο ἀπὸ αἱματα καὶ γεμάτο πτώματα! 'Εφαλτης!

Τὴν ἐπομένην ἡμέρα ἡμεν πολὺ καλύτερα. Δὲν ἴσθανόμην πλέον τίποτε ἄλλο παρ' μιὰ ἡδονική ἀνάταυσι κατόπιν μεγάλου κόπου. 'Ολιγον κατ' ὀλίγον ἡ μνήμη μοὶ ἐπανήχετο, ἀδριστος, συγκεχυμένη, ἀπατλήπτος ὁ γιατρός ἡδεις καὶ ἐκάθισε σιμά μου.

Πρὸ τὸ βαδάνι, ὁ γιατρός ἡδεις καὶ ἐκάθισε σιμά μου.

— "Ε! καλὸ πάτε, μοῦ εἰπε, ἀρόυ εἰδε τὸ σφυγμό μου. Εὐθηνά ἐνή ντυσατε ὁ πόδη τὸν φρόβον σας, ἀγαπητέ μου. Τώρα ποῦ σω-

θήκατε μπορώ νά σὺς τὸ διαιβεβαιώσω αὐτό. Ποτὲ δὲν είδα περιπτώσας τακτικωτέρας ἐκεραλικῆς λειτουργίας. Πόδες ἔχουσατε, είναι θαῦμα! Δὲν μοῦ λέτε, ἡ μνήμη πᾶς πάει; "Ερχεται λίγο-λίγο;

Πράγματισταί σάν νά ἐνθυμοῦμαι κάτι τι. Σάν νά σηκώνεται μπορός ἀπὸ τὰ μάτια μου ἔνας πέπλος.. Κάτι βλέπω, κάτι ἐνορδ... Ναι, ναι! Νά, δῆλα δῆλα ήθαν τώρα στὸ νοῦ μου, δῆλα τὰ βλέπω καθαρά!... "Α! τοὺς κακοφρόγους!... "Α! τοὺς δολοφόνους! Τι κινδύνεψα νά πάνω!...

— Ε, καλά, μήγι, ταράττεσθε, μοῦ εἰπε ὁ γιατρός, βλέποντας τὴ μεγάλη ταραχή μου. Καλύτερα νά σᾶς κακοφρόγους τῷρα νά αναπαυθῆτε λιγάκι καὶ αὔριο μιλήσετε ἐκτενώς.

— "Οχι, ὅχι, γιατρέ μου, φωνάξα δυνατά. Πρέπει τώρα... Ναι, τώρα δῆλα τὰ ἐνθυμοῦμαι. Σταθῆτε μόνον μιὰ στιγμή νά τακτοποιήσω τὰς ἀναμνήσεις μου... Ναι, ἀκούστε με λοιπόν...

Και νὰ τι ἀκριβῶς διηγήθηκα τότε στὸ γιατρὸν Βέρτραμ καὶ στὴν ἀνάρριψιν κατόπιν :

Γνωρίζετε τὸ πάθος μου πρὸς τὴν φυσικὴν ἴστορία. Ἐβδομάς δὲν περνᾶ χωρὶς νὰ πάω στὴν ἔξοχή νὰ μαζέψω βότανα. Τὴν ἡμέραν ἔκεινη λοιπόν, ἐπιτίγμανα στὸ Γκλίστεβεν, δύον, καθὼς ἔρεστε, ὑπάρχουν λιβάδεια ἐλώδη. "Ημεῖν βέβαιος ὅτι θὰ ἔσκανα ἄφθονη συγκομιδὴ. Καὶ πραγματίζα ἀνεξάλυτα σπάνια βότανα ἔκει πέρα.

Λοιπὸν μὲ τὴν ἐργαλειοθήκη μου κρεμασκένη στὸν δικὸν καὶ μὲ τὸ κοντὶ μου, γεμάτη ἀπὸ σπάνια βότανα, ἐγίρουνται φαιδροὶ ἀπὸ τὸ μεγάλο δόρυ, δύον κοντά στὶς πτύλες τοῦ Δούρβιλνου, βῆτεν ἓνα νόστιμο κοριτσάκι ἔως πέντε-έξι ἐπῶν διοικόναχο νὰ κλαίῃ. Τὸ πλήσιασι, ἀλλά, καθὼς πήγαν κοντά του, ἀρχίτε να κλαίῃ δυνατωτέρα.

«Τὸ κακόμοιρο! Ήταν ἔχεσε τὸ δόρυ· εἰπα μὲ τὸ νοῦ μου. «Η φύτισα του ἥταν τόσο συμπαθητική!» Ἐκλαίγε μ' ἓνα ἔτειο παρατόνι, ἐρμηνεύομεν στὴν νύχτα, ὃστε ἐρδάριον ἡ παρδία μου. Τὸ ἐκαλόπισια, τοῦ ὑποσχέθηκα κοινές καὶ γλυκίσματα καὶ χίλια δύο πράγματα για νὰ τὸ ηγυάναιο.

Ἐπει τέλους, μέσα στὸ λάμπατό του, μοῦ εἶπε ὅτι τὸ παράτισσε ἡ παραμάνα του στὸ δόρυ, δύον τὸ λένε Λίζα καὶ δύο κατοικεῖ πολὺ μαργανά. Τὸ πτύλα απὸ τὸ χέρι καὶ κουβεντιάζοντας σὰν καλοὶ φύλοι ἔξεκινήσαμε γιὰ τὸ σπίτι της. Τί ἱμοφόρο κοριτσάκι, γιατρέ μου! Ροδοκόπινο καὶ παραγόν, μὲ δύο μεγάλη-μεγάλη ματία, ἀθῆρα σὰν τὸν καθάρο οὐφανόν, καὶ μὲ κατατάνθηλα μαλάρια ριγμένα στοὺς ώμους... «Ἐτρεχε μὲ μικρὰ βίματα καὶ ἔσφιγγε μὲ τὸ χαριτωμένη της χεράδινη χονδρείδη γερούντα μου.

Στὸ δόρυον ἡ Λίζα μοῦ διηγήθηκε πολλὰ πράγματα ἀμφοτερά καὶ παιδικά. «Ἐπειτα, ἔξαρνα, τὸ χαριτωμένο προσωπίκι της ἔγινε σοβαρό. Μοῦ εἶπε πῶς διὸν ὅτι γιρίστη στὸ σπίτι, Ήταν τὴν παλώση ἡ μαμά της καὶ θὰ τὴν βάλλῃ στὸ ὑπέροχο!» Ἐγώ τὴν ἐπαργυρόθησα δόσι μπρεσταὶ καὶ γιὰ νὰ τὴν καθησιγάσω ἐντελῶς τῆς ἀγόραστης μιᾶς ώραίας ποιῆλα.

Τέλος πάντων ἐφάσαμε στὴν της. «Η μαμά της δὲν τὴν ἐμάλωσε καὶ θύλους καὶ μένα μὲ ὑπόδεστηκαν μὲ χίλιαις περιτοιχίσεις. Μ' εὐχαριστοῦσαν, μὲ φιλούσαν, δὲν ἔρχονται τι νὰ μοῦ κάνουν Μ' ἐφωτύσαν ποιοὺς ἵμους, ποὺ κατοικοῦν, τὶ ἐργασία κάνω. «Όλα ηθελάν νὰ τὰ μάθουν, καὶ κάθε ἀπάντησι μου τὴν ἐδέχοντο μὲ φιωνάς παραφόρου χαρᾶς.

Ἄχ! κύριε Φαΐρονελ, μοῦ ἔλεγεν ἡ μητέρα τῆς Λίζας, εἰσὺς ὁ σωτῆρος τῆς κόρης μου! Πῶς θὰ μπορέσω νὰ σὺς ἐκφράσω ποτὲ τὴν εὐγνωμασύνη μου! Δὲν εἴμαστε πλούσιοι καὶ ἀλλοις τε δὲν πληρωταὶ μὲ χοῦμα μιὰ τέτοια εὐεργεσία... «Οχι, οχι... Κάμετε μας τὸ θέλετε, έμενα καὶ τὸν ἄνδρο μου, εἰμεθυ σκλάβοις τας σ' δῆλη τῇ ξυνή μας!

Νὰ σὺς πῶ τὴν ἀλήθεια γιατρέ, ὅλαις ανταίς αἱ ὑπερβολικαῖς εὐγνωμοσύναις μὲ ἐνοχλοῦσαν λιγάκι, γιατὶ ἡ πρᾶξη μου επὶ τέλους δὲν ἤταν καὶ τὸ σπουδάσια, δὲν ἔσκαμα δὲ καὶ κανένα ἀνδραγάδημα. «Η μητέρα ὅμως ἔξαρολον θύσεις ταῖς εὐχαριστίαις της;

— Αχ! κύριε τόσο θύ καρδιή δὲν τρατεῖς μου σᾶν τὸ μάθη! Τὴν ἀγαπάεις πολὺ τὴν Λίζα μας! Νὰ τώρα θάρρη καὶ αὐτός...

Καὶ συνέχισε δειλά :

— Αχ! καλέ μου ἀνθρώπε. ὑστερὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν μεγάλη εὐεργεσία, ποὺ μᾶς ἐκάματε δύο μάς κάμετε καὶ ἀλλη μιὰ κάρη ἀκόμη; Δύα καθύποτε καὶ νὰ ἐλαμβάνετε μέρος εἰς τὸ φτωχού πας τεα-πέξι! Ντέρπομαι ποὺ σᾶς τὸ λέω, ἀλλα... σᾶς παρακαλῶ...

Ἐδέχητο κάνει καὶ αὐτὴ τὴν κάρη. Σὲ λιγό ήρθε καὶ δύο σύζυγος καὶ ὑπέστην νέο μαρτύριο εὐχαριστιῶν ἐκ μέρους του. Τέλος ἐφάγαμε ήσηκα καὶ ἀνοικτοράδα...

Η ἀτμοσφαρίδα ἀπὸ τὸ πρώτον ἤταν πολὺ βαρειά, κατὰ τὸ βράδυ δὲ ἐξεργάτη μία τέτοια καταγίξι, ὃστε ἐσκεπτόμουν πῶς νὰ φύγω. «Η ώρα ἤταν περισσανή, αἰσθανόμουν δὲ καὶ ἔνα βάρος στὸ κεφάλι. Τότε οἱ γονεῖς τῆς Λίζας ἀγίσταν νὰ ἐπιμένουν νὰ μείνων καὶ ἀκοινηθῷ στὶς πατέρων τους Παρακαλοῦσαν τόση θεραπεία, δέχτηκαν τέλος. Μ' ὀδήγησαν λοιπὸν σ' ἔνα καμαράκι καὶ μὲν ὑπήρχθησαν κατὴ νύχτα.

Οταν ἐμείς μόνος ἡρίσταν νὰ γόνυνουμε βηματίζουμε μέσον στὸ δωμάτιο. Δέν ξέφοι γιατὶ μείνωνταν πλήξη σ' αὐτὸν τὸ δωμάτιο καὶ θέλησα ν' ἀνοίξω ἔνα παραμύθι. Είδα δύος πῶς αὐτὴ ἤταν φεύγοντα μού ήρθεν ἔξαρνα νὰ σηκωσθεῖ τὸ παραπετασμά τῆς θεραπείας. Ψεύτικη καὶ νὰ θεραπεύσταν.

Τρέχω στὴν πόρτα. «Ηταν μανταλωμένη! Μὲ κατέλαβε φόρος! Έκραγησα τὴν ἀνάτονη μου, καὶ προσταθόδισα ν' ἀκόντω. Τὸ σπίτι της ησυχού. Τότε ἐπεδεχόμησα τὸ δωμάτιο καταλεπτώς. Κοντά στὸ κρεβάτι ἐπὶ τοῦ πατώματος, διέκρινα ἔξαρνα σταλαγματιᾶς αἵμα ἥροδο καὶ μαδρό! Έρριγήσα, κρόνος ἰδρωτις μοῦ ἥλθε στὸ πρόσωπο. Αἴμα! Τὶ αἷμα ἤταν αὐτό;

— Ξέφανα ἄφησα μά κραυγὴ τρόμου! Απὸ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, διέκρινα ἔναν ἄνδρα ἔξηπλωμένον, ἀκίνητον. Μὲ τρεμάμενα χέρια ἀγέντη τὸ σῶμα, ἀλλ' αὐτὸν δὲν ἐκίνηθηκε. Τὸ ἐπιτάσι τέλος ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὸ τραβήξα ἔξω. «Ηταν ἔνας νεκρός! Ο λαιμός του εἰχε κοπή ἔξι δλοκάλησον, μ' ἔνα μόνον χτυπήμα μὲ ξυράρι καὶ τὸ κεφάλι μόλις κρατιόταν ἀπ' τὸ λαιμό με μιὰ λεπτή λωρίδη, δέρματος!...

Μοῦ φάνηκε τότε πῶς θὰ παραφρονοῦσα. «Ἐπερπε πά πάρω μιὰ ἀπόφσι, γιατὶ ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμὴ ὁ δολοφόνος μποροῦσε νὰ ἔλθῃ.

«Ανασήκωσα τὸ πτῶμα γιὰ νὰ τὸ τοποθετήσω στὸ κρεβάτι. Απὸ μιὰ ὄμως ἀπότομη κίνησι πού ἔσπα, τὸ κεφάλι ἀνετάπη, ἐταλαντεύθηκε καὶ ἀποστασέν τὸ κορμό καθύισε στὸ πά-

μέση μεγάλο ἀγόνα κατώρθωσα νὰ χῶσω τὸν ἀπέραντο κορμό μέσα στὰ σεντόνια. «Ἐπήρησα κατόπιν τοῦ πτῶμα καὶ τὸ κρεβάτι τὸ ἐποποθετηθείσα πάνω στὸ προσκέφαλο. Ἐτσι πού νὰ μοιάζῃ ἀνθρώπος πού κούμπαται! Εσκέπασα κατόπιν καλά—καλά τὸ πτῶμα καὶ τὸ πωσα κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τούμοντας ἀπὸ τὸ φύσιο μου!

— Εμεινει ἔτοι πολλὴν ὥρα, ἡ δόπια μοῦ ἐφάνηκε αἰώνας! Νε κρική σιωπὴ ἤταν ἀπλωμένη γύρω.

«Ἐξαρνα ἀκούσα τὴν πόρτα τὸ δωματίου μου ν' ἀνοίγη, τόσο σιγά, ὃστε να μηνίζεις πῶς ἤταν ποντικός. Εδάγκωσα τὰ χεῖλη μου γιὰ νὰ μὴ φωνάξω. Διέρχοντα τότε ἔνα ἀνθρώπο πού προσωρική συρτά—συρτά, μὲ μεγάλη προσοχή, γιὰ νὰ μη σκοτάψῃ στὸ ἔπιπλα καὶ κάνει κρότο. Μοῦ φάνηκε πῶς είδε την τάχεια του νὰ φάγουν πνεῦμα, νε την τάχεια της ἀνθρώπα μου, νὰ τὰ ψαχουλεύουν. Διαρκῶς πλησίαζε στὸ κρεβάτι. «Ἐφθασε!... Αἰσθάνθηκα τὸ αἰλαύνιο μου νὰ παγώνει. Τὸν ἀντελήφθητον νὰ φάγη τὸ κρεβάτι τού μου!

— Κατόπιν δὲν ἀκούσα πλέον τίποτε.

— Οταν συνῆλθα, τὸ δωμάτιον ἤταν :ἄλιν ἡσυχο... Η φρίκη μὲ κρατοῦσε ἀκόμα καρφωμένη στὴ θέση μου.

— Απὸ στιγμῆς σε στιγμή μοῦ φανόταν διτούς τὰ πάντα τὰ βίηματα τοῦ καπούργουν τὰ πληρωμάτων.

— Οταν ἐπεισήην ὅτι ὁ δολοφόνος ἀπειπαρύθη, η τούλαχιστον ἀπειπούμενη, ἐξῆλθα σιγά, σιγά μὲ προσοχή, μὲ τρεμούλια.

— Μ' όλο τὸ τρόμο μου, μοῦ ἥλθεν ἡ περιεργεία νὰ ίδω τὶ τοῦ ἐκαμένους ἀπό τὸν τελευτώντον τοῦν νεκροῦ ὁ ἀχειτος καπούργος ὁ δόπιος τὸν ἐπῆρε γιὰ μένα.

— Επιλησίασα στὸ πτῶμα. Τὰ σεντόνια ἤσαν τρυπημένα ἀπὸ τὰ γηγενήματα μεγάλου καὶ πλατιού μαχαιριού! Τὸ πτῶμα ἔφερε νέα φρικτά τραύματα, τὰ νικτερινά.

— Επιντομός πειά ἔσπεινα σὰ ν φύγω, νὰ σωθῶ...

— Εξαφνι ὄμως σκόνταφα σὲ κάποια ἐταξέρα. «Ἐνα χαρτοφυλάκιο, γεμάτο γγαραφα, ποὺ βρίσκονταν πάνω σ' οὐδὲ ἔπεισε μὲ φόρος στὰ πόδια μου. Νέα περιοργεία μὲ κατέλαβε. «Εσκυψα, τὸ ἐπῆρη, τὸ έχωσα στὸ κόρφο μου καὶ τορνήστας ὅλος τραβήξα πρὸς τὴν πόρτα, ἔσυρα τὸ μάνταλο τοῦ, λιπόθυμος, μούλις ἔσπα μερικά βίματα, ἔπεισα μέσα εἰς τὸ αὐλάκι τοῦ δρόμου...

— Απὸ τὴ στιγμὴ αὐτή σταματάει ἡ μνήμη μου. Τὶ συνέβη κατόπιν δὲν ἔμποριζω.

— Ο γιατρὸς Βέρτραμ, δὲν οποίος είχεν ἀκούσει προσεκτικά τὴν διηγήση μου, ἔσπεινε νὰ συνείσῃ καὶ νὰ τὴν συμπληρώσῃ:

— «Ε! λοιπὸν ἔχει μέσα, σ' ἔπεινο τὸ αὐλάκι σᾶς ησαν, ἀγαπητή μου σύριγε Φιρένα, σὲ μιὰ καταστάσι πάντα προειράτησας ἐλεεινή.... Θέει μου! Αλλά τὸ στουδιούτρο δέν είλαν αὐτό: Είναι ἡσι, κάρις τὸ χαρτοφυλάκιο ἔπεινο, τὸ δόπιον βρίσκεται μέσα στὸ μάνταλο τοῦ, λιπόθυμος, τὸ οὖν ἔβασαντες ἔπι 15 ἡμέρες τὴν ἀστυνομία καὶ τὴν ἀνάρριψη. Ανεγαλύφθη ὅτι τὸ πτῶμα τοῦ μάνταλου ἀνήκε στὸν κορμότα. Ροζέ—Φιρένων, πειρὶ τῆς ἐπιντομής της εγγίνεται.

— Α! τοὺς καπούργους! εκφράγματα ἔχει πάρητος.

— Τώρα, μοῦ είλεν τὸ γιατρός, δὲν μένει νὰ διηγήσητε τίποτε στὶς πατέρων τους πειρατές, δέχτηκαν τὸν τελείαν θεραπεύστατον στὸ πτῶμα τοῦ μάνταλου, σε πειρατές τοῦ πατώματος.

— Μάλιστα, ἀπήντησα. Είναι σὲ μιὰ ἀπὸ τὰς συνοικίας τῆς πόλεως. Έπροσέκα στοὺς δρόμους καὶ στὰ σπίτια δέν οποιοῦσαν κατέλαβε τὸν τόπο της θεραπεύστατον!

— Μετά ὀπτὸ ησερές δὲν ανακριτής καὶ ἔνο μετέβημεν μαζὶ στὸν τόπο του ἔγκληματος. Ανεγνώσας ἀμέσως τὸ ἀπαίσιο ἔκεινο σπίτι.

— Επιάνω ἀπὸ τὴν πόρτα ἐκρέματο τὸ κάτων ἐπιγραφή :

— ΕΝ ΚΙΑΣ ΕΤΑΙ
— Εξηγήσαμεν πληροφορίας ἀπὸ τὰς γειτονίσσας.
— Εφυγαν δι νοικάρηδες μᾶς είπαν, είναι τώρα δεκαπέντε ημέρες.

— Καὶ συνεπάθησαν :

— Τί καζιμ! Ησαν τόσο καλοί ἀνθρωποι...

— Ποὺς ἀπατάται ὁ κόσμος!...

ΟΚΤ. ΜΙΡΜΠΩ

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν βιβλία καὶ διόπληροι βιβλιοθήκη. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου», Λέκκα 7.